

det dog maatte være givet, at man ikke som ved Livsforsikring kunde naa til en gennemført Kontrol med det tekniske Grundlag, men at det vilde være mere rammende at tale om Stadfæstelse af Vedtægten, hvorved det da ogsaa antydes, at der skal være Fejl ved selve Vedtægten, hvis Stadfæstelse skal kunne nægtes.

4. Man foreslaar en Regel om, at et Forsikringsselskab *ikke maa drive anden Virksomhed* end Forsikringsvirksomhed. En saadan Regel findes i den norske Lovs § 2, den svenske Lovs § 1 og — for Livsforsikrings Vedkommende — i vor Livsforsikringslov § 2. Om Reglens Rigtighed synes der ikke at kunne være Tvivl, da de forsikrede ikke bør udsættes for den med anden Virksomhed følgende Risiko. Reglen vil næppe heller gribe ind i bestaaende Forhold.

5. Til Imødegaaelse af nogle ovenfor omtalte Misbrug foreslaar man, at Bestyrelsesmedlemmer og Direktører ikke ved at deltage i *Agent- eller Mæglervirksomhed* eller ved økonomisk at interessere sig i saadan Virksomhed, f. Eks. ved at tegne Aktier deri, maa skaffe sig Provision eller anden Indtægt af Forsikringer, Selskabet overtager eller afgiver; ligeledes foreslaar man Regler, hvorefter et Selskabs Ledelse ikke fremtidig vil kunne skaffe sig Løn eller Tantième i Forhold til Selskabets Bruttoindtægt.

6. *Aarsregnskabet* skal efter Forslaget aflægges i Overensstemmelse med en af Handelsministeren foreskrevet Fællesform. Herigennem opnaar man, at Regnskabet kan faas saaledes specificeret, at det bliver muligt at danne sig en Mening om Selskabets Stilling. At man ikke er gaaet den Vej at foreslaa, at selve Loven — saaledes som den engelske Lov — skulde fastslaa Skemaer, efter hvilke Aflæggelse af Regnskab skulde ske, vil man sikkert finde naturligt.

Man foreslaar en Del materielle Regler for Regnskabsaflæggelsen: *At Organitions- og Etableringsomkostninger* aarligt skal nedskrives med mindst en Trediedel af det oprindelige Beløb, *at* der i Regnskabet som Aktiv maa opføres indtil 50 % af Aarspræmien for direkte tegnede, nye Forsikringer med en Varighed af mindst 5 Aar, og *at* dette Aktiv skal afskrives med mindst en Trediedel aarligt, *at* Værdipapirer, der er Genstand for Kursnotering, højst maa opføres til Køberkurs paa Afslutningsdagen, *at* fast Ejendom højst maa opføres til Ejendomsskyldværdi, *at* andre Aktiver højst maa opføres til deres Værdi og ikke over Anskaffelsesprisen, samt endelig *at* regnskabsmæssig Kursfremgang paa Værdipapirer ikke indgaar i Overskuddet, men skal overføres til et Kursreguleringsfond, der ikke uden Handelsministerens Samtykke maa benyttes til andet end Nedskrivning af Værdipapirer. Den sidste Regel vil man sikkert finde rimelig, da en Kursværdi ikke altid svarer til den reelle Værdi, og da blotte Papirværdier ikke bør kunne danne Basis for Udbetaling af Udbytter og Tantiører. Iøvrigt er der her kun Grund til at omtale Reglen om Adgang til at opføre i Regnskabet et Aktiv til Dækning af Anskaffelsesomkostninger. Man anser den foreslaaede Regel for teknisk forsvarlig, da en Forsikring, hvis Løbetid er mindst 5 Aar, faktisk repræsenterer en Værdi. Til den Omstændighed, at nogle Forsikringer vil ophøre i Utide, har man ment at tage tilstrækkeligt Hensyn ved at foreskrive, at Afskrivning skal ske med mindst en Trediedel om Aaret. Og man har ment det nødvendigt at give en Regel som den foreslaaede af Hensyn til nye Selskaber, der ikke har opsparede Reserver, og som i visse Brancher vilde være ude af Stand til at afholde gængse Agentprovisioner af et enkelt Aars Indtægt. Meningen skulde jo ikke være at skabe bestaaende Selskaber et Monopol. Man vil ogsaa erindre, at vor første Livsforsikringslov i det væsentlige forbød Selskaberne at opføre Anskaffelsesomkostninger — eller rettere de til Dækning af Anskaffelsesomkostningerne bestemte, fremtidige Præmietillæg — som Aktiv, men at netop